

at de, der har fulgt Begivenhederne fra Krigens første Dag i 1914, vil vide, at den Gang Tyskland forberedte sig paa Krigen, blev der i Berlin, Hamborg og andre store tyske Byer holdt mægtige Protestmøder, hvor man ivrede paa det kraftigste imod Regeringen, fordi man saa, at den forberedte sig paa Krig. Saa skete der imidlertid det, at man standsede Telegraf- og Postvæsenet, og derefter indløb Efterretningerne fabrikerede, lavede om, saaledes at det var Rusland, der mobiliserede mod Tyskland og var parat til at vandre ind i Tyskland. Men, naar en saadan Fare truer, saa havde Tyskerne aldrig sagt: saa laver vi Generalstrejke og afvæbner Tyskland og lammer Tyskland paa en saadan Maade, at der bliver frit Spil for Rusland; aldrig har man paa-staaet noget saadant. Hvis det ærede Medlem Hr. Pürschel har læst Beretningerne fra Møderne i forskellige Verdenskongresser, i Stuttgart og andre Steder, hvis han har læst dem, som han jo paa-staar, han har — og saa maa jeg jo gaa ud fra, at det er rigtigt —, gav han en fuldstændig forkert Fremstilling af det, man har talt om, at Socialdemokraterne havde sagt, at de var Garanter for Fredens Opretholdelse. Nej, de sagde: Rusland, det er Faren; og da der kom Forslag fra England om Generalstrejke, hvis Krigen udbrød — det var Forslag fra Enkeltmand —, sagde alle i Tyskland, at et saadant Forslag kunde ikke uden videre vedtages, thi det betød, at Socialdemokratiet prisgav sig til andre Lande ved gennem Generalstrejke at svække og lamme sit eget Land og lægge det aabent for Modstanden. Der var altsaa ingen Mod-sætning. Hvis vi vil se, hvad det tyske, øst-rigske, franske og italienske Socialdemokrati har sagt, og følge med, hvad der skete i 1914, saa ved vi, at der ingen Modsigelse er.

Havde Socialdemokratiet i Frankrig, Tyskland, Østrig været Flertal i 1914, var Verdenskrigen ikke udbrudt. Naar det begyndte med Østrig og Serbien, var det, fordi de Partier, det ærede Medlem Hr. Pürschel repræsenterer, var de toneangivende, de raadende, Magthaverne. Jeg ved, at det ærede Medlem vil sige: De maa ikke sammenligne danske Konservative med Konservative i andre Lande, det maa man kun gøre den Dag, der er Valg, da indkasserer de hver eneste Valggevinst, de Konservative har, men Dagen derpaa siger de: Vi er noget helt andet i Danmark. Det var de konservative Partier, som førte os ind i Verdenskrigen, og havde Socialdemokratiet været Flertal i disse tre Lande, havde Verdenskrigen, som sagt, været undgaaet.

Da vi fremsatte Lovforslaget om Afrustning, vidste vi, at det vilde afføde en hidsig Kamp, vi vidste, at nu vilde Tropperne blive mobiliseret paa begge Sider, men vi gik ikke af Vejen for den Kamp. Jeg er saa gammel, at jeg endnu i 1885 var stærkt interesseret Politiker, da havde jeg ogsaa noget med Militærvæsenet at gøre, men paa en lidt anden Maade end nu, jeg var Soldat i Fredericia, og en Dag fik vi Ordre til at møde paa Eksercerpladsen den følgende Morgen, og da vi mødte, fik hver Mand udleveret 20 skarpe Patroner; derefter blev det meddelt os, at vi maatte holde os paa Pladsen hele Dagen. Nede paa Banegaarden stod en Maskine, vi skulde eventuelt til Kolding, for Venstre holdt Møde paa en Plads der, som hed Alhambra, og Højre paa Staldgaarden, og det forlød, at Venstre vilde ned og slaa Højre ihjel. Saaledes saa det ud i 1885. 25 Aarsdagen derefter, i 1910, holdt man Jubilæum i Kolding, men da var man enig om, at man maatte slaa et fælles Slag overfor Socialdemokraterne. Dette, at det ærede Medlem Hr. Brorsen og til en vis Grad ogsaa det ærede Medlem Hr. Pürschel nu fortæller, hvad vi er for Mennesker, der vil afruste, blegner helt ved Siden af, hvad — jeg indrømmer, jeg har ikke Citater, men det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har sikkert i 1885 brugt Udtryk om de Konservative og de Konservative om ham, mod hvilke dette her er Legeværk. Den Gang blev det ærede Medlem Hr. N. Neergaard af Højre frakendt enhver Skygge af Fædrelandskærlighed; naar man ikke vilde ruste, som de Konservative mente, der skulde rustes, var man ikke Fædrelandsven. Jeg takker det ærede Medlem Hr. Pürschel, at han har ikke taget det fra os, vi er altsaa dog kommet *det* videre gennem Aarene. Som jeg nævnte, saa snart vi rører ved Forsvarsspørgsmaalet, kommer den gamle Lidenskab til Live. Der er i den Forbindelse een Ting, jeg gerne vil sige til Venstres ærede Ordfører, jeg tror, at Zacharias Topelius havde Ret, da han skrev, at der fra Skabelsens Morgen har været Fjendskab mellem Ploven og Sværdet. Hvis Venstre vil fortsætte med halve Standpunkter, halve Foranstaltninger, erklære: Vi har Pligt, men for at være de billigste halverer vi det, vi egentlig skulde have, tror jeg, at om de naaede deres Ønskers Maal, som det ærede Medlem talte om, et Valg, vilde det gaa Venstre endnu værre, end det gik den 11. April, hvis det var Forsvarssagen, som stod paa Dagsordenen.